

[Wilhelm]

bedjskraft, får det selvsagt nogle meget voldsomme og endda selvforstærkende konsekvenser, når kapitalen får sine tilbagevendende anfald af ondt i profitraten. Konsekvenserne bliver ikke mindre, når staten hjælper kapitalen til alternativ anbringelse, en spekulation i købet af arbejdskraft. F. eks. når finansministeren for den ene milliard kroner efter den anden, ja, nu efterhånden for den ene snes milliarder kroner efter den anden, tilbyder kapitalen 17 pct. forrentning for absolut ikke at foretage sig noget, for slet og ret at lægge sig i venteposition, så siger det sig selv, at kapitalen ikke spekulerer på at købe arbejdskraft, i hvert fald ikke, medmindre spekulation i arbejdskraft har udsigt til at kaste mere af sig end de 17 pct., som statsobligationerne giver. Således bidrager den socialdemokratisk-borgerlige krisepolitik til direkte at forøge ubalancen mellem produktion og forbrug, og de forskellige dele af regeringens politik kommer i selvforstærkende konkurrence om at forøge og tilfredsstille kapitalens krav.

Når finansministeren tilbyder sine 17 pct., for at kapitalen bare skal være helt passiv, så må handelsministeren gennem tilskudsordninger og skatteministerens gennem afskrivningsordninger og andre begunstigelser selvfølgelig tilbyde endnu mere for at gøre den aktiv. Hvis det nu skulle lykkes i større omfang – det er ikke sket hidtil – vil finansministeren se sig nødsaget til, som det hedder, at hæve sit tilbud til f. eks. 19 pct. for at få afsat sine papirer, og det vil i sig selv motivere til nye tilskud og skattebegunstigelser fra de andre ministre.

Denne snak om overforbrug er selvfølgelig rigtig, når man ser på hele nationens økonomi som helhed, men fra en klassebetragtning er det noget sludder. Man taler om overforbrug, og man ser passivt til over for værdistigninger på 60 mia kr. i de sidste år, som er arbejdsfrie, og som kan omsættes i forbrug. Man taler om overforbrug, og man er passiv over for nogle fradragsfiduser, som også er arbejdsfrie. Vi fik i går, tror jeg det var, besked om, hvordan det, man kalder det mest demokratiske skattefradrag, det såkaldte husmandsfradrag, 3.000 kr.-fradraget, er asocialt i tredobbelt potens både ved besparelsen pr. fradraget krone, ved den, der fradrager, og ved, hvor meget de hver især fradrager. Og man udviser et betalingsbalancehysteri netop

fra de samme partier, som har foræret landets energiressourcer væk, således at den forbedring på over 60 mia kr. i den danske valutakasse, der ville komme ud af de allerede gjorte fund i Nordsøen, er der ingen sikkerhed for, ja, der er faktisk kun gennem royaltysaftalerne sikkerhed for 5-6 mia kr. af disse 60 mia kr.

Man snakker om underskud over for udlandet, og man accepterer, at DUC til trods for alle disse intetsigende løfter, man har ladet dem underskrive, placerer sine ordrer, 400 mill. kr. på platforme, i Frankrig, og det er ikke det sidste. Gormfeltet betyder investeringer på 1½ mia kr., og hvad der så deraf følger.

Den nuværende økonomiske situation, specielt med hensyn til lønniveau og beskæftigelse, er som sagt i høj grad et resultat af den krisepolitik, som helt har været domineret af den såkaldte indkomstpøolitik. Om denne er der en voksende erkendelse selv blandt de socialdemokratiske fagspidser. Således siger konklusionen i SIDs pjece om indkomstpøolitikken, side 10:

»Vi kan derfor fastslå, at indkomstpøolitik er en slags fordelingspøolitik til fordel for ejerne af den »trængte« private kapital.«

Jeg ville gerne komme videre ind på, hvordan man ikke drager konsekvenserne af denne nye erkendelse, men når det ikke i denne omgang. Jeg skal slutte med at sige, at vi vil anbefale at stemme imod den af fremskridtspartiet fremsatte dagsorden, og så skal jeg på vegne af SF, DKP og VS fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget tager afstand fra regeringens indblanding i overenskomstforhandlingerne og fra, at repræsentanter for regeringen og LO-toppen lægger op til endnu et politisk overenskomstdiktat, et indgreb, der oven i købet skal baseres på en skitse, som indebærer et ynkeligt udsalg i forhold til de krav, der er rejst på arbejdspladserne, og som reelt vil indebære et reallønsfald for de fleste lønarbejdere.

Folketinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden: